

Đề bài

Hãy tả lại một
buổi sáng ở
quê hương
em.

Bài làm

Còn đang say giấc, bỗng Sa choàng tỉnh vì tiếng loa truyền thanh của xã mắc ở đầu ngõ vang lên một khúc nhạc chèo véo von, chói lói. Trời mùa đông nên năm giờ vẫn còn tối mù mù. Kiên quyết chiến thắng cái ngại rét, Sa vùng khỏi chiếc chăn bông ấm sực, xỏ đôi giày thể thao, chạy ào ra sân, ra ngõ, ra đường tập thể dục buổi sáng như thời gian biểu đã tự định từ hơn một năm nay.

Đọc con sông làng mới lát bê-tông tấm phẳng lì, thanh thang, đã thấy từng nhóm trẻ, già, các ông, các bà tay kiếm, tay gậy, quần thun, áo chèn, mặt mày hăm hở, người đi rảo, người chạy bước ngắn nhăm nhắp. Tiếng hít vào, thở ra phì phò, gập gáp. Trên sân kho hợp tác xã Phú Phong, ước chừng năm chục cụ đang để hết tinh thần tập bài thái cực quyền mới theo sự chỉ dẫn của một võ sư nghiệp dư của làng: Cụ thiếu tá Vũ Văn. Nhìn mấy chục cánh tay, bàn tay đưa lên, hạ xuống, những ánh mắt già chăm chú như trẻ lại, những chòm râu đen, râu bạc rung rung phơ phất... Sa cảm thấy trong lòng phấn chấn lạ thường. Nó băng băng chạy ào trên mặt đê cầu sông Huệ. Đắng đông, chân mây đã trắng trắng pha hồng. Gió bắc vẫn thả từng cơn, từng cơn lạnh, vào mặt, vào cổ, vào tay, nhưng chỉ làm Sa thêm khoan khoái. Bước chân như dẻo hơn, nó dướn mình, tăng tốc chạy lên phía làng Hòa, Mạ, đến tận kho 4 rồi mới quay trở lại. Từ trên đê cao nhìn xuống cánh đồng làng, chỉ thấy màn sương trắng trắng mờ mờ. Tháp nước, ống khói nhà máy bê-tông đúc sẵn, cột cao thế vượt sông Hồng đều chìm chìm trong biển sương tê lạnh. Nhưng chợt từ vàng mặt trời lóe ra mây chùm tia nắng nhạt hình giẻ quạt, rồi nắng cứ tỏa lan. Trời rạng hẳn. Tại các ngã ba, ngã tư đường làng, đã mọc lên từ lúc nào những hàng quà sáng bình dân khá phong phú. Xôi lạc, xôi ngô, xôi xéo, xôi gấc miếng, phở, bánh mì, cháo lòng, bánh trôi... Bên quán góc đa Bát Hồng, ba chú thanh niên vừa nhâm nhi tách cà phê bốc khói thơm thơm vừa truyện trò râm ran về trận bóng đá ngoại hạng Anh mới xem hôm qua. Hai bà trạc ngoài sáu mươi ăn xong bát miến gà, vừa xia răng tách tách, vừa rảo bước về cổng chùa. Chả là sáng nay đến phiên các bà vải chấp tác (làm việc giúp nhà chùa). Một dây xe đạp đưa lũ trẻ con, khăn quàng đỏ xòe ra ngoài áo len, áo dạ, loằng ngoằng, vun vút phóng đến trường. Chúng lượn, lách rất khéo qua mấy con trâu, con bò theo các xã viên ra đồng, tránh được cả con cún khoang nhà ai đang đứng ngo ngo giữa lối đi.

Vào quán cô Hoa Linh mua một ổ bánh mì kẹp chả, Sa vừa đi xăm xăm về nhà vừa ăn vội, ăn vàng, rồi thay quần áo, tong tong tả tả tới trường.

Độ khoảng tám giờ sáng, đường làng Mè đã vắng hoe. Mọi người ai đã vào việc nấy. Người ta thỉnh thoảng lại thấy nhà thơ nghiệp dư của làng Bằng Kết. Nặng âm mùa đông mím cười đón thi nhân đã trông ngoài 60, lùn tẹt, đen sì sì như cây nấm, mắt kính đổi màu lấp lánh, du nhân, lưng thưng vừa đi vừa sang sang ngâm thơ hết bằng tiếng Tàu lại sang tiếng Tây. Một cơn gió lạnh vụt thổi bay chùm lá hồng xiêm rụng xào xạc.

Một buổi sáng mùa đông bình thương ở làng Mè quê tôi trôi qua như vậy đấy.